

ABSTRAKT

Tato práce využívá pojetí transverzality Félixé Guattariho, anti-pedagogiku Fernanda Deligny a román Bridget Brophy *In Transit* (1969) k formulaci argumentu, že skrze podmínky začleňování a rozvrstvování vzniká potenciál vymezit konceptuální aparáty avantgardy za účelem vyhnoutí se určitým ukvapeným závěrům zabývajících se rétorikou revoluční transformace tradičně spojované s vanguardismem v politicko-ideologickém smyslu, stejně jako s avantgardou jakožto estetickým a kritickým projektem. K uchopení kritického potenciálu termínů subsumpce a stratifikace ve vztahu k avantgardě poslouží teoretický rámec Félixé Guattariho a Fernanda Deligny, jenž se vyvíjel jakožto výsledek jejich klinických zkušeností s psychotickými a autistickými pacienty, a nastiňuje základy toho, jak jsou subsumpce a stratifikace inherentně přítomné v konceptech transverzality, skupinové subjektivity, sjednocení artikulace, signifikace, schizoanalýzy, stopování a mapování. Tyto koncepty jsou použity k podpoření argumentu, že k adresování teoreticky povrchních závěrů asociovaných s pojmem avantgarda, by právě avantgarda měla být vnímána v kontextu komplementárních vztahů začleňování a rozvrstvování. K doložení tohoto argumentu práce staví do juxtaopozice transverzalitu v pojetí Félixé Guattariho, které bylo rozvinuté v 50. až 60. letech dvacátého století, a Delignyho koncept propojování a stopování. Tyto koncepty a román Brigid Brophy jsou použity k demonstraci toho, že princip komplementárních operací začleňování a rozvrstvování vylučuje tvorbu binarit, a namísto toho otevírá možnosti avantgardy jakožto instituce, dokonce takové, co vychází z institucionalizace.